

Api – en æblehistorie

Karsten Hansen: "Ævlerier" – 1 af 15

Flemmings Api

Æblernes historie kan skrives tilbage til de Kazakstanske stepper hvor et lokalt sødæble *Malus Sieversii* mødte en kinesisk Malusart for nogen tusind år siden, og spiseæblerne opstod gennem de krydsninger der forekom. Det nordeuropæiske *Malus Sylvestris* er ikke forfader til spiseæblerne selv om den kan bestøve dem – og omvendt.

Historien om dagens æble, Api, er på sin egen måde historien om æblernes vandring fra Kasakhstan til Nordeuropa, også selv om fortællingen er fuld af fejltagelser, overdrivelser og fri fantasi. Api er beskrevet første gang i 1628 i Nordfrankrig hvor træet bliver fundet vildtvoksende i en skov. Det anføres at den store romerske politiker og diktator Claudius Appius skulle have bragt det med fra Peloponnes til Rom 200 år før Kristi fødsel. Herfra skulle de romerske hære have bragt det med ud over hele Romerriget og altså også til skoven ved Apis som træet fik navn efter.

Siden er det beskrevet rigtig mange gange i forskellige pomologier med vidt forskelligt resultat. Nogen gange er æblet rødt andre gange gult. Nogen beskriver det som stort og uhyre frugtbart, andre at det er lille og nærmest uspiseligt. Ved Ludvig d. 14's hof skrives der i en kokebog: »Dette Æble spises grådigt uden videre Historie med Huden på« og i 1890 skriver H. C. Bredsted i sin danske pomologi at der findes 5 forskellige Api æbler som han prøver at beskrive enkeltvis. Han mener det er glimrende spiseæbler.

Det hele er *en* stor røverhistorie – men ned igennem alle de fantasifulde historier går den røde tråd at spiseæblerne kom østfra og spredtes via Grækenland, Romerriget og senere kristendommen ud over Europa. Det benyttede billeder har jeg hentet hos en æbleven, Flemming, på Sjælland. Hans Api æbler er hentet som podedviste i den Statslige Engelske Æblesamling. Det fremgår tydeligt at det er gule æbler og de beskrives som langtidsholdbare og velmagende. I Wøldikes have har vi også et Api æble. Vores er grønbrunt og nærmest dårligt og stammer fra den danske statslige samling Pometet. Vi finder aldrig ud af hvem der har ret – for vi kan jo ikke spørge Claudius Appius til råds.